

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: nezl. J. C.**, nar. „X“, zastoupeného zákonnou zástupkyní S. C., oba bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2013, č. j. MPSV-UM/2049/13/9S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím své matky jakožto jeho zákonné zástupkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 2. 2013, č. j. MPSV-UM/2049/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Roudnice nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. MPSV-UP/655687/12/AIS-SSL, jímž bylo rozhodnuto ode dne 1. 11. 2012 odejmout žalobci příspěvek na péči.

V žalobě zákonná zástupkyně žalobce namítla, že žalobce nevidí na levé oko a na pravé oko vidí hůře, a proto nesouhlasí s tím, že z něj správní orgány dělají úplně zdravého jedince, jako by mu nic nebylo. Žalobce přitom díky svému postižení a skutečnosti, že je ještě dítě, musí mít neustálou péči, má doprovod při cestách do školy a ze školy. K tomu zákonná zástupkyně žalobce dodala, že v listopadu 2006, když bylo žalobci 5 let, byla mu přiznána částka 5.400,-Kč a statut osoby ZTP/P mu byl přiznán 3. 1. 2007.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám

uvedl, že není zpochybňován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce, avšak při poskytování příspěvku na péči musí správní orgán postupovat v řízení v souladu se zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). V návaznosti na to žalovaný zdůraznil, že ve spise není konstatováno, že se žalobce uzdravil, nýbrž že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kritérií, podle kterých je posuzován stupeň závislosti. K poukazu zákonné zástupkyně žalobce na žalobcův průkaz ZTP/P, žalovaný uvedl, že tento průkaz byl žalobci přiznán podle právních předpisů platných do 31. 12. 2011. V současné době je přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením v režimu zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování soc. dávek“), přičemž tento průkaz náleží osobě, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I., II., III. nebo IV. anebo osobě, která nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

V následně učiněné replice zákonná zástupkyně žalobce, kterou soud obdržel dne 24. 4. 2013 a kterou zákonná zástupkyně žalobce nepřesně označila jako „odvolání“, uvedla, že žalobce je stále nemocný a proto je přesvědčena, že příspěvek na péči pobíral právem a měl by jej pobírat i nadále, neboť zdravotně postižen bude celý život. Pokud by neměl právo na příspěvek na péči, tak by jej nikdy v životě nepobíral. Dále uvedla, že každý den musí žalobce doprovázet do školy a ze školy domů, žalobce střeží na každém kroku, a to jak doma, tak i venku, kde si nesmí hrát s míčem apod., rovněž tak při koupání a kontaktu se skleněnými věcmi. Žalobce může přenášet jen studené jídlo, horké mu nosí jeho zákonná zástupkyně. Vedle toho zákonná zástupkyně žalobce musí mýt žalobci vlasy, aby se mu nedostal šampón do očí. Také dává velký pozor, aby žalobce nedostal zánět spojivek, protože by mu to mohlo ohrozit zrak. Závěrem zákonná zástupkyně žalobce uvedla, že by pochopitelně byla ráda, kdyby žalobce byl zdravý a mohl by chodit normálně ven a dělat všechny věci jako ostatní zdravé děti, ale pokud tomu tak není, je spravedlivé, aby měl nárok na příspěvek na péči. Na podporu svých tvrzení o špatném zdravotním stavu žalobce pak jeho zákonná zástupkyně k replice přiložila i potvrzení Základní školy v Roudnici nad Labem ze dne 18. 4. 2013 o integraci žalobce ve škole pro jeho vrozenou vývojovou oční vadu – monokulus s výpadkem periferního zorného pole v obou horních kvadrantech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně a žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že dne 22. 8. 2012 bylo ex offo – z moci úřední prvoinstančním správním orgánem zahájeno se žalobcem řízení ve věci přehodnocení nároku a výše příspěvku na péči, který byl žalobci dosud poskytován (od 1. 1. 2007 stupeň III. – těžká závislost ve výši 9.000,-Kč a od 29. 8. 2007 stupeň I. – lehká závislost ve výši 3.000,-Kč), a to z důvodu konce platnosti původního posouzení stupně závislosti ke dni 16. 10. 2012. Prvoinstanční správní orgán provedl dne 29. 8. 2012 v místě bydliště žalobce sociální šetření a následně požádal příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Litoměřice o posouzení stupně závislosti. Dne 26. 9. 2012 byl zdravotní stav žalobce posouzen Okresní správou sociálního zabezpečení Litoměřice, přičemž z tohoto posudku, č. j. LPS/2012/4296-LT_CSSZ, vyplynulo, že žalobce není osobou do 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Příslušná posudková lékařka konstatovala, že v případě žalobce nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Dle posudkové lékařky dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav – praktická slepota na levé oko - nevede k neschopnosti nezvládat alespoň tři základní životní potřeby, když žalobce potřebuje pomoc „jen“ při tělesné hygieně a při osobních aktivitách, a ani nevede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v ust. § 9 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) zákona o sociálních službách. Na základě tohoto posudku pak prvoinstanční správní orgán vydal dne 17. 10. 2012 rozhodnutí o odejmutí žalobci příspěvku na péči ode dne 1. 11. 2012, které zákonná zástupkyně žalobce napadla včasným odvoláním, v němž namítala, že žalobce potřebuje stálý dohled, přičemž v rámci odvolacího řízení doložila lékařskou zprávu ze dne 28. 11. 2012 MUDr. F. B. o očním vyšetření žalobce.

V rámci odvolacího řízení přitom žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a tedy že žalobce není osobou do 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru původní žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 29. 8. 2012 a posudkovou lékařkou zpracovaného posudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. LPS/2012/4296-LT_CSSZ. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit žalobcův zdravotní stav ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“). Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila žalobcův zdravotní stav, a to k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí ze dne 17. 10. 2012, jelikož žalovaným oprávněně nebylo požádáno o aktuální posouzení, neboť žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně v průběhu odvolacího řízení nikterak nenamítl změnu svého zdravotního stavu, která měla nastat po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud je toho názoru, že v případě žalobce nešlo ani o situaci, ve kterém by významná změna zdravotního stavu žalobce vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalobcův zdravotní stav ve věci příspěvku na péči komise posoudila dne 14. 12. 2012, a to v jeho nepřítomnosti, jak vyplývá z posudku vypracovaného komisí téhož, tj. 14. 12. 2012. Z tohoto posudku je dále zřejmé, že komise při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice, dále spisu původního odvolacího orgánu –

Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje, dále sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobce dne 29. 8. 2012 a lékařské zprávy ze dne 28. 11. 2012 MUDr. F. B. o očním vyšetření žalobce zaslané zákonnou zástupkyní žalobce v rámci odvolacího řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že se ztotožnil se žalovaným, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 26. 9. 2012 vycházel ze správného použití posudkových kritérií, neboť zdravotní stav a stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby pro účely příspěvku na péči byl posouzen v souladu se zákonem o sociálních službách i s vyhláškou č. 505/2006 Sb. Soud je tudíž toho názoru, že na základě takto provedeného přezkumu komise oprávněně dospěla k závěru, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 26. 9. 2012 a rovněž tak výsledky sociálního šetření ze dne 29. 8. 2012 lze potvrdit. V této souvislosti je třeba uvést, že komise přitom oproti posudkovému závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 26. 9. 2012 dospěla k dílčímu odlišnému závěru nemajícímu vliv na závěr ohledně žalobcovy závislosti na pomoci jiné osoby v tom směru, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bez pomoci nezvládne pouze jednu životní potřebu, a to osobní aktivity, když není medicínský důvod k nezvládnutí další životní potřeby, a to tělesné hygieny. Rozdílný náhled na hodnocení žalobcovy závislosti na pomoci jiné fyzické osoby oproti minulému hodnocení, kdy žalobce byl posouzen jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby pro závislost I. stupně – lehká závislost komise odůvodnila tím, že v minulosti se vycházelo z předpisů platných do 31. 12. 2011, dle kterých se posuzovala i u dětí péče o domácnost, čímž vzrůstal počet úkonů soběstačnosti.

I tento posudek komise ze dne 14. 12. 2012 tedy přinesl jednoznačný závěr, že žalobce nesplňuje posudková kritéria ani pro dosažení I. stupně závislosti, a tedy není osobou do 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Dle komise z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu sice žalobce vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, avšak není neschopen zvládat aspoň tři základní životní potřeby.

Na základě provedeného dokazování v rámci odvolacího řízení posudkem komise ze dne 14. 12. 2012, který přinesl shodný závěr jako posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 26. 9. 2012, a tedy že žalobce není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, pak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, přičemž toto své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem jen jednom úkonu péče o vlastní osobu a soběstačnosti a nikoliv při aspoň třech a více úkonech, aby mu zůstal zachován příspěvek na péči pro alespoň stupeň I. – lehká závislost.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že původní žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem a také které bylo učiněno v odvolacím řízení žalovaným. Soud proto neshledal, že by závěr žalovaného o tom, že žalobce není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neměl oporu v tomto provedeném dokazování. V rámci soudního řízení prokazatelně vyplynulo, že u žalobce nebyl jakkoliv zpochybňován jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Zákonná zástupkyně žalobce by měla vzít v potaz skutečnost, že při poskytování příspěvku na péči musejí správní orgány postupovat v souladu se zákonem o sociální péči v platném znění, přičemž dle tohoto zákona počínaje dne 1. 1. 2012 se nově u dětí již neposuzuje jejich schopnost péče o domácnost, v důsledku, čehož v minulosti narůstal počet úkonů soběstačnosti. Jinými slovy to znamená, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně

zákonných kritérií, podle kterých se posuzuje stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby. Pro vyhodnocení předmětné žaloby pak nemá ani relevanci skutečnost, že žalobce je držitelem průkazu ZTP/P. Již žalovaný správně podotkl, že tento průkaz ZTP/P byl žalobci přiznán dle právních předpisů platných do 31. 12. 2011. V současné době je však přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením dle zákona o poskytování soc. dávek s tím, že tento průkaz náleží osobě, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I., II. III. nebo IV. anebo osobě, která nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, jak namítala zákonná zástupkyně žalobce. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 14. 2. 2013. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 14. 2. 2013 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na zvýšení příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke